

Súd: Krajský súd Trnava  
Spisová značka: 6To/8/2019  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2717010337  
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 04. 2019  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová  
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2717010337.1

## Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Jána Mihala a JUDr. Jozefa Piknu, v trestnej veci obžalovaného C. F., nar. XX.XX.XXXX v R., trvale bytom R., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 17.09.2018, č. k. 6T/143/2017-77, na verejnom zasadnutí konanom dňa 02.04.2019 v Trnave takto

### rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného C. F. zamietá.

### odôvodnenie:

Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 17.09.2018, č. k. 6T/143/2017-77 a uznal vinu obžalovaného za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

v období od 01.11.2016 do 14.05.2018 vrátane si ako otec dcéry H. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R., J. XX, úmyselne neplní svoju vyživovaciu povinnosť v R. a všade tam, kde sa zdržiava, a ani nevyvíja žiadnu snahu na jej plnenie, hoci mu v tom nebránia objektívne skutočnosti, ktorá mu vyplýva v zmysle § 62 ods. 1 zákona o rodine č. 36/2005 Z. z., a bola mu deklarovaná rozsudkom Okresného súdu v Skalici pod sp. zn. 7C/787/2015 zo dňa 23.02.2016, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30.03.2016 a vykonateľnosť dňa 16.04.2016, ktorým bolo zvýšené výživné otca na dcéru H. F. na sumu 130 eur mesačne s účinnosťou od 01.09.2015, ktoré je povinný platiť vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred k jej rukám, čím za uvedené obdobie spôsobil dlh vo výške 2.378,71 eur.

Za to obžalovanému okresný súd uložil podľa § 207 ods. 1 a § 38 ods. 4, § 37 písm. m) Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona okresný súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil mu skúšobnú dobu na 1 rok. Zároveň okresný súd podľa § 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 50 ods. 2 Trestného zákona uložil obžalovanému povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe dlh na výživnom vo výške 2.378,71 eur k rukám H. F..

Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, výsluchom svedkyne - poškodenej a listinnými dôkazmi. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania okresný súd uznal obžalovaného vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona, pretože bolo podľa jeho názoru preukázané, že obžalovaný úmyselne najmenej tri mesiace v období dvoch rokov si neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného. Úmyselné zavinenie bolo preukázané tým, že obžalovaný hoci vedel o tom, že má vyživovaciu povinnosť na dcéru H., deklarovajú aj rozsudkom Okresného súdu Skalica, túto zákonnú povinnosť si vedome neplnil. Obžalovaný je zdravý, nemá žiadne pracovné obmedzenia, je schopný práce, je vyučený stolár - tesár. Obžalovaný pracuje na stavbách, robí takmer všetky práce, je murár. Obžalovaný sa sám vyjadril, že peniaze dostáva načierno. V r. 2016 mal mesačný príjem cca 800 eur netto, platené na ruku. Keď mu bol vodičský

preukaz zadržaný v auguste 2017, klesol mu príjem na 300 eur mesačne, zároveň však uviedol, že mu zadržanie vodičského preukazu aj trochu vyhovuje, nakoľko sa mohol vrátiť k stavebnej činnosti, práca v kancelárii ho nebaví. Okresný súd poznamenal, že majetkové resp. zárobkové možnosti a schopnosti obžalovaného boli totožné i pri rozhodovaní ohľadom zvýšenia výživného pred Okresným súdom Skalica v konaní sp. zn. 7C/787/2015, keď súd zvýšil výživné obžalovanému na dcéru H. na sumu 130 eur mesačne. Okresný súd vyslovil názor, že i keď súd nie je viazaný vyššie uvedeným rozsudkom, nie je najmenší dôvod sa odchyľovať od jeho záverov ohľadom schopností a možností obžalovaného platiť výživné v tejto výške na svoju dcéru, s ktorými sa súd stotožňuje. Je podľa názoru okresného súdu zrejmé, že je v schopnostiach a možnostiach obžalovaného si riadne plniť svoju vyživovaciu povinnosť, ktorú si neplní. Napokon i samotný obžalovaný sa vyjadril, že tie peniaze nepotrebuje, ale neplatí z iného dôvodu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že obžalovaného obrana spočívala v tom, že výživné neplatí z dôvodu, že si toto výživné odrátava z dlhu, ktorý má mať jeho exmanželka (matka poškodenej) voči nemu. Dlh má byť v sume 4.403,04 eur, čo je hodnota hnutelných vecí, ktoré mal prenechať v byte svojej exmanželky. Obžalovaný sa bránil tým, že mal dohodu s exmanželkou (matkou poškodenej), že za prenechanie týchto hnutelných vecí (zariadenia bytu) si môže neskôr uplatňovať odpočet na výživné. Takáto obrana obžalovaného je podľa názoru okresného súdu absolútne nedôvodná a neakceptovateľná, lebo takáto kompenzácia je neprípustná. Obžalovaný má vyživovaciu povinnosť k plnoletej dcére, k jej rukám je povinný platiť aj výživné stanovené súdnym rozhodnutím. Ak by aj súd pripustil existenciu akejkoľvek dohody medzi obžalovaným a exmanželkou, táto je absolútne neúčinná voči plnoletej dcére, ktorá okrem iného poprela existenciu takejto dohody, navyše by s ňou nikdy nesúhlasila, ani sa k nej nikdy nevyjadrovala. Je zrejmé, že medzi obžalovaným a poškodenou neexistujú vzájomné pohľadávky spôsobilé na započítanie. Poškodená H. nemá voči obžalovanému žiadny dlh. Navyše absentuje aj akákoľvek dohoda medzi obžalovaným a poškodenou ohľadom započítania vzájomných pohľadávok, keďže jednostranné započítanie pohľadávok proti pohľadávkam na výživné je vylúčené. Z týchto dôvodov bolo potom podľa názoru okresného súdu irelevantné aj vypočúvať ako svedkyňu exmanželku obžalovaného a preto návrh na doplnenie dokazovania jej výsluchom okresný súd napokon odmietol ako nedôvodný.

Okresný súd mal za to, že ukončením vysokoškolského vzdelania poškodená nadobudla schopnosť sama sa živiť. Táto riadnym spôsobom ukončila štúdium vykonaním štátnej záverečnej skúšky v odbore laboratórne vyšetrovacie metódy v zdravotníctve dňom 14.05.2018, čím získala titul Bc. Dňom po záverečnej skúške prestala byť študentkou a v štúdiu ďalej už nepokračovala. Nakrátko sa ešte zaevidovala na úrade práce a od 01.08.2018 je už riadne zamestnaná v X. S.R. L..

Z hľadiska osobných pomerov a možnosti nápravy obžalovaného okresný súd zistil, že obžalovaný bol doposiaľ 2 x odsúdený, a to rozhodnutím Okresného súdu Trnava sp. zn. 6T/239/2001 zo dňa 30.11.2001 na podmienený trest odňatia slobody v trvaní 1 rok, nariadený výkon trestu bol dňa 10.05.2005, podmienne prepustený 19.01.2006 so skúšobnou dobou 2 roky. Naposledy bol odsúdený rozhodnutím Okresného súdu Skalica sp. zn. SI 2T/143/2004 na peňažný trest, na páchatela sa hľadí akoby nebol odsúdený. Z výpisu z evidencie priestupkov MV SR je zrejmé, že obžalovaný má dva záznamy o priestupku ešte z roku 2014.

Pri posudzovaní poľahčujúcich a priťažujúcich okolností okresný súd prihliadol u obžalovaného ako na priťažujúcu okolnosť, že už bol za trestný čin odsúdený. U obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť.

Okresný súd vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam obžalovanému uložil trest odňatia slobody podľa § 207 ods. 1 Trestného zákona (so sadzbou až 2 roky) v trvaní 8 mesiacov, pričom po zohľadnení prevažujúceho pomeru priťažujúcich okolností sa dolná hranica trestnej sadzby zvýšila o 1/3 na 8 mesiacov. Výkon trestu odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov bol obžalovanému podmienne odložený na skúšobnú dobu jeden rok, pretože vzhľadom na povahu spáchaného prečinu, osobné pomery obžalovaného, možnosti jeho nápravy a okolnosti spáchania trestného činu možno u neho podľa názoru okresného súdu dôvodne očakávať, že účel trestu sa u neho dosiahne i bez jeho výkonu. Okresný súd na záver uviedol, že bude vecou obžalovaného, aby v priebehu skúšobnej doby viedol riadny život, splnil uloženú povinnosť a nedopúšťal sa trestnej činnosti, inak súd rozhodne, že obžalovaný trest vykoná.

Zároveň okresný súd uložil obžalovanému povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe dlh na výživnom vo výške 2.378,71 eur k rukám poškodenej.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď na hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaný. Obžalovaný v písomnom odôvodnení odvolania uviedol, že súd nepreveril všetky možnosti a nepredvolal na pojednávanie G. F., ktorá je zainteresovaná v celom prípade a ona je zodpovedná za spor. Cíti sa byť nevinný a poškodený.

Odvolací súd vo veci vykonal verejné zasadnutie, na ktoré sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry, ktorý navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, ako i obžalovaný a poškodená. Obžalovaný zopakoval, že sa necíti byť vinný, naopak sa cíti byť poškodený.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným v ustanovení § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená, a to proti výroku, proti ktorému odvolanie podať mohla, pričom tak urobila v lehote ustanovenej v zákone a dospel k zisteniu, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Na základe uvedeného krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd po obdržaní obžaloby vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy vyhodnotil individuálne i v ich súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku a dospel k správne rozhodnutiu. Následne v odôvodnení napadnutého rozsudku, okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, rovnako tak rozviedol akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného, jeho návrhom na doplnenie dokazovania a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona.

Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé, toto vychádza zo skutkového stavu, ako bol tento zistený na hlavnom pojednávaní, krajský súd proti nemu nemá žiadne výhrady, a preto si odôvodnenie napadnutého rozsudku v plnej miere osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje.

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4 Tdo/36/2015).

Odvolací súd v súlade s právnym názorom okresného súdu ustálil, že vykonané dokazovanie vytvára ucelenú logickú štruktúru o tom, že skutok uvedený v napadnutom rozsudku sa stal a tento spáchal obžalovaný C. F..

Obžalovaného zo spáchania trestného činu usvedčuje poškodená, pričom obžalovaný ani nepoprel, že výživné neplatil. Len sa bránil tým, že on výživné neplatil, pretože si to odrátaval z dlhu, ktorý má mať matka poškodenej voči nemu. Správne okresný súd uviedol, že medzi obžalovaným a poškodenou absentovala dohoda v zmysle § 76 ods. 2 zákona o rodine a jednostranné započítanie pohľadávok proti pohľadávkam na výživné je vylúčené. Ak má obžalovaný pohľadávku voči svojej bývalej manželke tak túto musí riešiť v inom konaní a nie si ju započítať na výživné, ktoré bol povinný platiť dcére, nakoľko táto je už plnoletá.

Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd správne postupoval, keď odmietol vykonať výsluch matky poškodenej, nakoľko jej výsluch vzhľadom na vyššie uvedené je v tomto konaní nedôvodný.

Po preskúmaní spisového materiálu odvolací súd dospel tiež k záveru, že okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočné dokazovanie aj ohľadom výroku o treste, správne vyhodnotil osobu obžalovaného a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie spravodlivého trestu. Rovnako v dôvodoch napadnutého rozsudku dostatočne vyhodnotil, na základe akých myšlienkových postupov dospel, keď zistil jednu priťažujúcu okolnosť. Okresný súd tiež správne skonštatoval, že podmienený trest odňatia slobody na spodnej (upravenej) hranici trestnej sadzby je na prevýchovu obžalovaného postačujúci. Nepochybil ani tým postupom, ktorým obžalovanému uložil povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe dlh na výživnom k rukám H. F., ktorý dlh správne vypočítal, pričom k výške dlhu nemal obžalovaný ani žiadne výhrady.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti krajský súd odvolanie obžalovaného C. F. podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.